

En wie verkeert onder de tucht van het Woord en op wien ook klemt de tucht van dit Woord, voelt zich — en dat is een pijnlijk gevoel — in zijn eigengerechtigheid gefnuikt.

Hierdoor kan dan voor de stemming van hoogmoed die van ootmoed komen, voor het waanbesef van in eigen gerechtigheid gegronde waardigheid tegenover God, het echte besef der in eigen ongerechtigheid gegronde onwaardigheid tegenover Hem.

Een besef als dat van dien door zijn medeburgers hoog gewaardeerden en zijn eigen dienstknecht hoog waardeeren den officier te Kapernaüm, met zijn: „Heere, ik ben niet waardig, dat Gij onder mijn dak komt.”

Mocht ook ons volk, dat in breede kringen zich al meer onttrokken heeft aan de tucht van het Woord, zich daar weer onder begeben, en mocht op diegenen onder ons volk, die, zooals de Heere zelf het bij Jesaja zegt, „beven voor Zijn Woord” (h. 66:2 en 5) ook klemmen, nu wij in 1916 en nog heden niet in den volkerenkrijg zijn betrokken, het woord uit Deuteronomium: „Spreekt niet in uw hart: om mijne gerechtigheid.”

Of de maat van de ongerechtigheid der volken, die thans met elkander krijg voeren, vervuld is en daarom het kwaad van den oorlog over hen kwam, daarover staat het oordeel niet aan ons.

Zeker is, dat, bij beoordeeling van ons eigen volksleven naar den maatstaf van Gods Woord, zelfverheffing ons allerminst voegt, maar wel ootmoedige dank voor Gods gunst, die in deze oorlogsjaren ons tot dusverre spaarde.

En, mits aan dien dank zich paart een diep medegevoel met het lijden der oorlogvoerenden en de ernstige bede om den vrede tusschen hen, is dit ons danken nog geen zelfzucht. Ook de vrede toch, dien ons volk geniet, is eene gave Gods, waarvoor wij Hem hebben te danken.

Te danken in velerlei opzicht.

Ook hierom, wijl bij een zoo geweldigen oorlog als deze voor een volk de ondergang, het einde van zijn bestaan en daarmee zijn dood dreigt. En de dood van een volk is zoo iets ontzettends, ook omdat daar niet, als bij het sterven van een enkelen mensch, is een voortleven.

Zoo ooit, dan zij in deze bange tijden onze Vereeniging voor Hooger Onderwijs op Gereformeerden grondslag zich bewust van haar Godverheerlijkende en voor onze medeburgers zoo betekenisvolle taak om, door de School, die zij stichtte en onderhoudt, hen, die onder ons volk nog vasthouden aan het Woord, daarin te sterken, en hen, die er zich van losmaakten, er weer vat aan te doen krijgen.

Onze Vereeniging sta nog in het volle besef van de machtige